Dosarul nr. 2i-416-1/18 (2-19113760-12-2i-26012024-1)

H O T Ă R Â R E

În numele legii

11 februarie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Central

în componența completului:

Preşedintele şedinţei, judecătorul Guțan Vitalie

Grefierul Murafa Dinis

examinând în ședință de judecată publică cererea lichidatorului SRL ”Olinec” în procedura falimentului simplificat, Cuculescu Corneliu privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului în persoana pârâtului *****,

A CONSTATAT:

La 15.12.2017, Agenția ”Moldsilva” a înaintat cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL ”Olinec”.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de Agenția ”Moldsilva” privind intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL ”Olinec”, în calitate de administrator provizoriu fiind desemnat Cuculescu Corneliu, titular al autorizației nr. 27 din 14.01.2015. Ședința de examinare a cererii introductive fiind fixată la 19.02.2018, ora 11-00.

Ulterior, în urma schimbării competenței instanței de insolvabilitate, pricina intentată la cererea introductivă a Agenției ”Moldsilva” a fost transmisă instanței competente – Judecătoria Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 08 mai 2018, s-a admis cererea introductivă înaintată de creditorul Agenția ”Moldsilva”, s-a constatat insolvabilitatea debitorului ”Olinec” SRL și s-a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea ”Olinec” SRL. A fost desemnat în calitate de lichidator al SRL ”Olinec”, Cuculescu Corneliu.

La 26.01.2024, lichidatorul Cuculescu Corneliu s-a adresat cu cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL ”Olinec” în persoana pârâtului *****.

În motivarea cererii menționează că, în ședințele de validare a creditorilor, au fost admiși și validați următorii creditori:

- Serviciul Fiscal de Stat a RM, cu creanța în mărime de 133 208,75 lei;
- Agenția ”Moldsilva”, cu creanța în mărime de 136 664,08 lei;
- CNAS al RM, cu creanța în mărime de 49 611,74 lei;
- ”Cartuș” SA cu creanța în mărime de 47 260,93 lei;
- SRL ”Irgo Line” cu creanța în mărime de 299 237,88 lei.

Debitorul SRL ”Olinec” nu dispune de bunuri sau mijloace financiare pentru a acoperi creanțele validate precum și cheltuielile procesului de insolvabilitate.

Susține că, pârâtul nu s-a prezentat nici la o ședință din cele care s-au petrecut până la momentul de față. Așa cum pârâtul a neglijat și nu a manifestat nici o atitudine față de ședințele în cadrul procesului de insolvabilitate, se subînțelege că în cadrul desfășurării activității de administrator a SRL ”Olinec”, acesta avea aceeași atitudine de indiferență totală față de activitatea pe care o desfășura și față de creditorii companiei, manifestând neglijență totală, iar în unele cazuri chiar și intenționat acumulând datorii pentru întreprindere.

Constată cu certitudine că starea de insolvabilitate a SRL ”Olinec” se datorează anume comportamentului și gestionării defectuoase din partea administratorului care a încălcat obligația legală de a gestiona societatea astfel încât scopurile, pentru care aceasta a fost constituită, să fie realizate cât mai eficient, nu a ținut contabilitatea în modul prevăzut de lege, nu a dat dovadă de diligență și loialitate și cel mai important la survenirea indiciilor de insolvabilitate nu a depus cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate.

Conform art. 248 alin. (1) al Legii insolvabilității, Dacă în cadrul procesului sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvabilitate a debitorului, la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni:

f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14.

Mai indică că, incapacitatea de plată este, de regulă, prezumată în cazul în care debitorul a încetat să efectueze plăți.

Scoate în evidență faptul că debitorul era obligat să depună cererea introductivă după neachitarea a primei rate scadente în beneficiul Agenției ”Moldsilva”.

Pin urmare, în cazul în care debitorul SRL ”Olinec” era să depună cerere introductivă în termen de 30 de zile din momentul neachitării primei rate scadente, datoria nu era să crească.

Afirmă că, însă odată cu emiterea încheierii judecătorești a Curții de Apel Chișinău, constată că pârâtul s-a eschivat de la obligația de a depune cerere introductivă. Prin urmare, cererea introductivă a fost depusă de către creditorul Agenția ”Moldsilva”.

Menționează că, analizând starea de fapt la momentul de față, cât și normele juridice anterior-menționate, constată cu certitudine că starea de insolvabilitate a SRL ”Olinec” se datorează anume comportamentului și gestionării defectuoase din partea administratorului care a încălcat obligația legală de a gestiona societatea astfel încât scopurile, pentru care aceasta a fost constituită, să fie realizate cât mai eficient, nu a ținut contabilitatea în modul prevăzut de lege, nu a dat dovadă de diligență și loialitate și cel mai important la survenirea indiciilor de insolvabilitate nu a depus cerere introductivă de

intentare a procesului de insolvabilitate, motiv din care urmează a fi atrași la răspundere subsidiară solidară.

Solicită admiterea cererii privind tragerea la răspundere subsidiară a lui *****, cu dispunerea încasării sumei în mărime de 665 983,38 lei.

La data de 07.10.2024, lichidatorul Cuculescu Corneliu a înaintat cerere de concretizare la cererea privind atragerea la răspundere suubsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL ”Olinec”.

În motivarea cererii a indicat că, potrivit art. 391 alin. (1) Cod civil al RM, termenul general în interiorul căruia persoana poate să-şi apere, pe calea intentării unei acţiuni în instanţă de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

Articolul 401 Cod civil al Republicii Moldova. Întreruperea cursului prescripției extinctive (1) Cursul prescripției extinctive se întrerupe:

a) printr-un act voluntar de executare sau prin recunoașterea, în orice alt mod, expres sau tacit, a dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de către cel în folosul căruia curge prescripția. Constituie acte de recunoaștere tacită executarea parțială a obligației, achitarea, în tot sau în parte, a dobânzilor sau a penalităților, constituirea unei garanții, solicitarea unui termen de plată, declararea compensării și alte asemenea manifestări care să ateste în mod neîndoielnic existența dreptului celui împotriva căruia curge prescripția;

b) prin înaintarea în modul stabilit a unei cereri de chemare în judecată, de arbitrare, a unei cereri de eliberare a ordonanței judecătorești sau a unei alte cereri în organul jurisdicțional competent;

c) prin înaintarea în modul stabilit a unei cereri de admitere a creanței în cadrul procesului de insolvabilitate, precum și a cererii de intervenție în cadrul procedurii de executare silită în curs pornite de alți creditori;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) După întreruperea cursului prescripției extinctive, începe să curgă un nou termen. Timpul scurs până la întreruperea cursului prescripției extinctive nu se include în noul termen de prescripție extinctivă.

Mai indică că, articolul 17 Cod de executare al Republicii Moldova. Întreruperea termenului de prescripţie pentru prezentarea documentului executoriu spre executare

(1) Termenul de prescripţie pentru prezentarea documentului executoriu spre executare se întrerupe:

a) prin intentarea procedurii de executare.

Ca urmare a enumerării normelor juridice, se deduce faptul că termenul general de prescripție a fost întrerupt la data înaintării cererii de cheamre în judecată, la data transmiterii spre executare a documentului executoriu, precum și la data înaintării cererii de admitere a creanțelor. De fiecare dată începând a curge un nou termen de prescripție.

Afirmă că, organele de conducere a debitorului nu puteau să nu cunoască faptul că în caz de neachitare a impozitelor, întreprinderea este prezumată a fi în insolvabilitate, situație reglementată și la art. 72 alin. (7) al Legii privind societăţile cu răspundere limitată, nr. 135 din 14.06.2007.

Indică că, a prezentat suficiente probe care dovedesc culpa intimaților şi anume: existenţa stării de insolvabilitate; lipsa masei debitoare; lipsa documentelor activităţii economice şi documentelor de evidenţă contabilă.

Precizează că, sarcina probei de a dovedi contrariul o are partea adversă, care n-a combătut cu nici o probă concludentă, pertinentă și utilă lipsa stării de insolvabilitate a debitorului, n-a probat ce acţiuni a întreprins pentru depăşirea stării de insolvabilitate, care au fost motivele de nedepunere a cererii întroductive şi de ce n-a prezentat nici până la moment documentele activităţii economice şi documentele de evidenţă contabilă ale debitorului.

Specifică că, la examinarea cererii privind atragerea la răspunderea subsidiară a debitorului, trebuia să se ţină cont şi de comportamentul pârâților, care prin prisma Legii insolvabilităţii au o serie de obligaţii, de la care s-au eschivat total.

Menționează că pentru a stabili vina și atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere și/sau de supraveghere a debitorului urmează să fie întrunite anumite condiții și anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapt ilicit și prejudiciu, iar fapta să fie săvârșită cu vinovăție. Iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care și-au exercitat mandatul ori au deținut poziția, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanțelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente și concludente a următoarelor elemente esențiale: fapta ilicită, vinovăția, legătura cauzală dintre faptă și urmările provocate.

Se constată cu certitudine faptul că sunt întrunite cumulativ toate condiţiile tragerii la răspundere subsidiară, întrucât administratorul a comis fapte ilicite dintre cele enumerate de lege şi anume:

- nedepunerea cererii introductive şi dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, există prejudiciu

- creanţele neacoperite de masa debitoare, există legătura de cauzalitate între faptele ilicite şi prejudiciu - elucidate mai sus, administratorul fiind culpabil de ajungerea întreprinderii în stare de insolvabilitate.

Solicită admiterea cererii, atragerea la răspundere subsidiară a lui ***** cu dispunerea încasării sumei în mărime de 665 983,38 lei.

În ședința de judecată, lichidatorului SRL ”Olinec” în procedura falimentului simplificat, Cuculescu Corneliu nu s-a prezentat, însă prin cerere a solicitat examinarea în lipsă.

În ședință de judecată pârâtul ***** nu s-a prezentat, deși a fost citat de nenumărate ori la adresa de domiciliu (f.d. 34-36,40-44, 49-51, 64-66), a fost dispusă și citarea publică (f.d. 68).

În temeiul art. 206 alin. (5) Cod de procedură civilă, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Studiind materialele dosarului și probele administrate prin prisma argumentelor expuse în cerere, instanța de insolvabilitate ajunge la concluzia că cererea lichidatorului privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului, este neîntemeiată şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 239 - 240 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. La adoptarea hotărârii, instanţa judecătorească, în limitele pretenţiilor invocate, apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea pricinii, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării pricinii şi admisibilitatea acţiunii.

În acest sens, se constată că norma de drept indicată impune instanţei de judecată exigenţe privind studierea minuţioasă a situaţiei de fapt a chestiunii supuse judecării şi încadrarea corectă de drept.

Potrivit art. 356 CPC, cererea de declarare a insolvabilităţii se judecă în instanţă conform normelor generale din prezentul cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia insolvabilităţii.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29.06.2012, procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi.

Iar potrivit art. 5 alin. (5) lit. f) din Legea insolvabilității, principalele competenţe ale instanţei de insolvabilitate în cadrul prezentei legi sunt tragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere care au contribuit la insolvabilitatea debitorului, precum şi sesizarea organelor de urmărire penală în legătură cu faptele reprobabile săvârşite de aceştia.

Conform art. 26 alin. (1) – (4) Cod procedură civilă, procesele civile se desfășoară pe principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale. Contradictorialitatea presupunând organizarea procesului astfel încât părțile să aibă posibilitatea de a-și formula, argumenta și dovedi poziția în proces, de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent de instanță, de alte organe și persoane, de a-și expune opinia asupra oricărei probleme de fapt și de drept care are legătură cu cauza dată judecății și de a-și expune punctul de vedere asupra inițiativelor instanței, precum și instața care judecă cauza își păstrează imparțialitatea și obiectivitatea, creează condiții pentru exercitarea drepturilor participanților la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanțelor reale a cauzei. Egalitatea părților în drepturile procedurale este garantată prin lege și se asigură de către instanță prin crearea posibilităților egale, suficinete și adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susținerea poziției asupra circumstanțelor de fapt și de drept, astfel încât nici una dintre părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

În conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1) şi (2) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în

ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

În speță, instanța a constatat că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 08.05.2018, a fost intentat procesul de insolvabilitate cu inițierea procedurii simplificate a falimentului în privinţa debitorului SRL ”Olinec”, iar în calitate de lichidator a fost desemnat administratorul autorizat Cuculescu Corneliu, deţinătorul autorizaţiei nr. 27 din 14.01.15 (f.d. 8).

La data de 26.01.2024, lichidatorul Cuculescu Corneliu s-a adresat cu cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL ”Olinec” în persoana pârâtului *****.

Din analiza cererii reclamantului, instanța de insolvabilitate desprinde că drept temei de drept al pretențiilor sale, reclamantul a invocat prevederile art. 248 alin. (1), lit. f) și h) din Legea insolvabilității.

Potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni:

a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal;

b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului;

c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi din activul debitorului;

d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate;

e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire;

f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată;

g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori;

h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14;

i) comiterea cu intenţie a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului.

(4) În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin.(1) este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale debitorului, s-au opus actelor sau faptelor care au cauzat insolvabilitatea sau dacă au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvabilitatea şi au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziţia lor la aceste decizii.

(5) Termenul de prescripţie pentru acţiunea prevăzută la alin.(1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută

persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

(6) În toate cazurile, asupra acţiunii prevăzute la alin.(1), instanţa de insolvabilitate se pronunţă prin hotărâre, care poate fi contestată cu apel de persoanele vizate în ea.

În conformitate cu art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfăşoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei ţărăneşti (de fermier), *administratorii societăţilor comerciale*, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii şi membrii comisiilor de lichidare, contabilii.

(2) Prevederile alin.(1) se aplică persoanelor care deţineau funcţiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum şi celor care au deţinut aceste funcţii pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

Astfel, la judecarea cauzelor ce ţin de intentarea procesului de insolvabilitate, legea care stabileşte obligaţiile asociatului (fondatorului) este Legea insolvabilităţii, care conform art. 1 alin. (2), este aplicabilă persoanelor juridice, indiferent de tipul de proprietate şi forma juridică de organizare, întreprinzătorilor individuali, inclusiv titularilor de patentă de întreprinzător, societăţilor de asigurări, fondurilor de investiţii, companiilor fiduciare, organizaţiilor necomerciale, înregistrate în Republica Moldova în modul stabilit.

Conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, în cazul insolvabilităţii debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicaţii obligatorii pentru debitor ori care pot influenţa în alt mod acţiunile debitorului (insolvabilitate intenţionată), aceştia poartă răspundere subsidiară solidară faţă de creditori în măsura în care bunurile debitorului sunt insuficiente pentru executarea creanţelor creditorilor.

Prin urmare, din analiza prevederilor art. 15 şi 248 din Legea insolvabilităţii, reiese că, în dependenţă de motivele apariţiei stării de insolvabilitate a debitorului, fondatorul (asociatul), deși nu este expres menționat la art. 247, va purta răspundere subsidiară solidară faţă de creditori sau la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de asociat (fondator).

Potrivit informației din Registrul de stat al persoanelor juridice a Agenției Servicii Publice, cât și din alte înscrisuri administrate (dispozituvul hotărârii de intentare a insolvabilității din 08.05.2018), rezultă că *****, la momentul intentării procesului de insolvabilitate, a deținut funcția de administrator al SRL ”Olinec” (f.d. 8 și 11).

Procesul de insolvabilitate față de SRL ”Olinec” a fost inițiat prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 08.05.2018 (f.d. 8).

Astfel, deținerea de către ***** a calității de administrator în ultimele 24 de luni anterioare intentării procesului, se asimilează persoanelor pasibile tragerii la răspundere subsidiară.

Deoarece cererile de atragere la răspundere subsidiară se examinează în procedură contencioasă, la examinarea acestora se aplică prevederile art. 118 alin. (1) Cod de

procedură civilă, care prevede că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

După cum rezultă din cerere, creditorul invocă temeiuri de apariție a premiselor de antrenare a răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere a debitorului: lit. f) și h) alin. (1) art. 248 din Legea insolvabilității, adică dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art.14.

Potrivit prevederilor art. 248 alin. (1) al Legii insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, *instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere* şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, **care i-au cauzat insolvabilitatea**.

Din această prevedere legală rezultă că tragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere ale debitorului nu operează în mod automat, ci urmează ca solicitantul să probeze, conform art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, iar instanţa să constate acţiunile lui ***** care ar fi dus la apariţia stării de insolvabilitate a debitorului, precum şi imputabilitatea acestor acţiuni anume lor.

Instanţa de insolvabilitate remarcă faptul că, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanţelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: fapta ilicită, vinovăţia, legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate.

La fel, instanţa ţine să menţioneze că caracterul special al răspunderii juridice reglementate de art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, rezidă în obligarea persoanelor cărora le este imputabilă apariţia şi cauzarea stării de insolvabilitate a debitorului la suportarea datoriilor ultimului. Norma legală citată specifică în mod exhaustiv categoria faptelor considerate ilicite şi prejudiciul cauzat – provocarea sau contribuirea la insolvabilitatea debitorului (incapacitatea de plată sau supra îndatorarea) precum şi legătura de cauzalitate între fapta săvârşită cu vinovăţie şi prejudiciul cauzat.

Potrivit prevederilor art. 248 alin. (5) din Legea insolvabilității, termenul de prescripţie pentru acţiunea prevăzută la alin.(1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate.

În asemenea condiţii, după cum rezultă din practica constantă a Curții Supreme de Justiție, urmează de înţeles că termenul de 3 ani stabilit pentru depunerea cererii de angajare a răspunderii speciale, nu poate începe a curge decât după intentarea procesului de insolvabilitate.

Instanța remarcă că, cererile de atragere la răspundere subsidiară se examinează în procedură contencioasă, la examinarea acestora se aplică prevederile art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, care prevede că fiecare parte trebuie să dovedească

circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Astfel, pentru a stabili vina şi tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere şi/sau de supraveghere a debitorului, urmează să fie întrunite anumite condiţii şi anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu, iar fapta să fie săvârşită cu vinovăţie. Iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiţia ca apariţia stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care şi-au exercitat mandatul ori au deţinut poziţia, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Instanţa de insolvabilitate remarcă faptul că, răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanţelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente şi concludente a următoarelor elemente esenţiale: fapta ilicită, vinovăţia, legătura cauzală dintre faptă şi urmările provocate.

Deci, instanța de judecată remarcă că, cererea de chemare în judecată formulată în scopul antrenării răspunderii patrimoniale subsidiare a membrilor organelor de conducere, precum și a altor persoane, care prin activitatea lor au cauzat insolvabilitatea debitorului, trebuie să cuprindă în mod expres identificarea exactă a acestor persoane, faptele pentru care sunt considerate a fi responsabile, precum și dovezile pe care se sprijină cererea, cum ar fi raportul administratorului insolvabilităţii sau al lichidatorului, registrele contabile ale debitorului, alte înscrisuri, etc.

În cazul în care cererea privind antrenarea răspunderii subsidiare este introdusă de administratorul insolvabilităţii sau lichidator, cât și în cazul în care cererea este introdusă la iniţiativa comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, aceasta este fundamentată, de regulă, pe datele și informaţiile furnizate prin raportul administratorului insolvabilităţii, prevăzut la art. 114 din Legea insolvabilităţii, cu indicarea faptelor ilicite pentru care ar putea fi angajată răspunderea personală patrimonială a persoanelor menţionate la art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii.

Conform art.114 alin. (1) Legea insolvabilităţii, administratorul insolvabilităţii va întocmi şi va supune adunării creditorilor, în termenul stabilit de instanţa de insolvabilitate, care nu poate depăşi 100 de zile de la data deschiderii procedurii, un raport asupra stării economice şi a cauzelor care au condus la insolvabilitatea debitorului, menționând persoanele cărora le-ar fi imputabilă această situaţie.

Recurgerea la datele cuprinse în raportul administratorului insolvabilităţii se dovedește a fi utilă și datorită faptului că acesta cuprinde o analiză complexă a situaţiei economice a debitorului din ultimii 3 ani anteriori declanșării procesului de insolvabilitate, cauzele și împrejurările care au adus debitorul în această situaţie, *precum și după caz, persoanele care, prin faptele lor, se fac culpabile de insolvabilitate.*

Raportul va trebui să cuprindă analiza concretă a conduitei foștilor membri ai organelor de conducere și de supraveghere ale debitorului și/sau a oricărei alte persoane care ar fi putut contribui prin faptele sale la insolvabilitatea debitorului, dar și analiza circumstanţelor economico-financiare cu care societatea debitoare s-a confruntat.

Totodată, administratorul insolvabilităţii/lichidatorul va analiza oportunitatea angajării răspunderii personale patrimoniale a membrilor organelor de conducere și de supraveghere ale debitorului prin raportare la toate faptele enumerate de art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii.

La caz, instanța constată că un atare raport în care spă fie descries circumstanțele evocate supra nu a fost administrat la materialele cauzei.

Or, raportul anexat la prezenta cerere și depus în instanță la 04.10.2023 nu reflectă starea economică şi cauzele care au condus la insolvabilitatea debitorului, și nici nu menționează persoanele cărora le-ar fi imputabilă această situaţie (f.d. 21-24).

Raportând normele legale citate supra la circumstanțele speței deduse judecății, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de atragere la răspundere subsidiară înaintată de către lichidatorul Cuculescu Corneliu este neîntemeiată, or, pentru a fi atrasă o persoană la răspundere subsidiară, aceasta urmează să fie identificată şi să-i fie stabilită vina prin cauzarea stării de insolvabilitate.

Mai mult ca atât, membrii organelor de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârșirea unor fapte cu caracter ilicit, urmărind, de regulă, deturnarea activității de la realizarea scopului pentru care a fost constituită societatea debitoare şi satisfacerea unui interes personal sau al unui terţ, astfel, calificarea acestei forme de răspundere are caracter delictual în toate situațiile.

Prin urmare, pentru aplicarea acestei opţiuni legale, urmează să fie identificate concret acţiunile membrilor organelor de conducere, dintre cele enumerate la art. 248 alin. (1) şi analizate prin prisma condiţiilor obligatorii descrise. Corespunzător, urmează a fi oglindită legătura de cauzalitate între acţiunile membrilor organelor de conducere şi starea de insolvabilitate a debitorului, în sensul că insolvabilitatea se datorează anume acţiunilor acestora şi nu altor circumstanţe, precum şi vinovăţia membrilor organelor de conducere în cauzarea sau agravarea stării de insolvabilitate. Raportul de cauzalitate este şi condiţia în funcţie de care se determină mărimea despăgubirii. Or, se repară doar prejudiciul care este consecinţa directă a faptei licite.

Sub acest aspect cererea de tragere la răspunderea subsidiară a organului de conducere al debitorului este nefondată, or, nu a fost demonstrată pentru fiecare acțiune existența componenței delictului civil și prejudiciul cauzat întreprinderii/masei debitoare ca consecinţa directă a abaterilor săvârșite de către administratorul debitorului *****.

În continuare, instanța de judecată v-a supune aprecierii în parte fiecare temei invocat de reclamant.

Dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată – lit. f).

Astfel, instanța constată că, deși a menționat acest temei de drept, lichidatorul Cuculescu Corneliu nu l-a descris și nici nu a motivat care acțiuni au constituit ducerea în mod vădit la incapacitate de plată prin dispunerea continuării unei activități a debitorului, or care este acea activitate.

Iar afirmația cum că contribuirea la dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duc în mod vădit la incapacitate de plată, rezultă din însăși continuarea

activității de la survenirea situației de incapacitate de plată, instanța la fel o apreciază critic.

Deci, lichidatorul nu motivează deloc acest temei, rezumându-se doar la reiterarea normei legale, cât și la termeni generali.

Nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14 - lit. h).

În speţă, nu poate fi stabilită cu certitudine existenţa faptei ilicite comisă de pârât prin nedepunerea în termenul prevăzut de art. 14 din Legea insolvabilităţii a cererii introductive, având în vedere lipsa probelor ce ar atesta cert momentul intrării în incapacitate de plată a debitorului insolvabil și cunoașterea acestui fapt de către pârât.

Conform art. 14 alin. (1) al Legii insolvabilităţii, debitorul este obligat să depună cerere introductivă dacă există unul din temeiurile prevăzute la art.10.

(2) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă şi în cazul în care:

a) executarea integrală a creanţelor scadente ale unui sau ale mai multor creditori poate cauza imposibilitatea satisfacerii integrale la scadenţă a creanţelor celorlalţi creditori;

b) în cadrul lichidării, care se efectuează conform altor legi, devine evident că debitorul nu poate satisface integral creanţele creditorilor.

(3) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin.(2) şi la art.10 alin.(2).

(4) Dacă debitorul nu depune cerere introductivă în cazurile şi în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislaţia în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociaţii cu răspundere nelimitată şi lichidatorii debitorului răspund subsidiar în faţa creditorilor pentru obligaţiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin.(3). Aceste persoane sunt trase la răspundere penală în conformitate cu legea.

La caz, instanța de insolvabilitate relevă că, lichidatorul Cuculescu Corneliu nu a prezentat probe care să confirme că administratorul ***** prin nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate a cauzat insolvabilitatea SRL ”Olinec” sau a acumulat datorii suplimentare.

Mai mult ca atât, instanța de insolvabilitate reține că la caz nu au fost prezentate probe pertinente și concludente, ce ar dovedi că apariţia stării de insolvabilitate a debitorului este imputabilă anume administratorului SRL ”Olinec”, *****.

În speţă, instanța conchide că nu a fost stabilit un moment de referinţă de la care întreprinderea SRL ”Olinec” prezenta semne de incapacitate de plată, iar din cumulul probelor prezentate de lichidatorul Cuculescu Corneliu, nu a fost stabilită legătura cauzală între activitatea desfăşurată în continuare de SRL ”Olinec” şi survenirea incapacității de plată a debitorului.

Statuând asupra celor constatate, instanța conchide că lichidatorul, deși a invocat două temeiuri, nu probează nici unul din ele cu înscrisuri, descriind mai mult în termeni generali instituția atragerii la răspundere subsidiară.

Litera h) alin. (1) art. 248 din Legea insolvabilității o invocă, însă nu identifică exact (cronoligic) data când trebuia să depună pârâtul cererea introductivă, iar lit. f) nici nu o descrie deloc.

Astfel, instanța constată că, instituţia răspunderii subsidiare nu este aplicabilă în speţă pârâtului, deoarece vre-o careva culpă pentru cauzarea stării de insolvabilitate a întreprinderii, nu s-a depistat.

Articolul 6 al Convenţiei Europene garantează participanţilor dreptul la un proces echitabil. Dreptul instituit de art. 6 al Convenţiei este un drept de ordin procesual, ce presupune apărarea tuturor drepturilor personale şi patrimoniale ale unui subiect de drept, în cadrul procedurilor interne şi care urmează a fi realizate cu respectarea imperativă a unor garanţii, ce trebuie să se înscrie în coordonatele unui proces echitabil, în sensul Convenţiei.

Curtea a statuat că textul art. 6 al Convenţiei obligă instanţele să-şi argumenteze deciziile luate. Această obligaţie nu poate fi înţeleasă în sensul că ele trebuie să răspundă în mod detaliat la fiecare argument al părţilor procesului. Obligaţia de motivare a deciziilor variază în funcţie de natura acestora. ”O instanţă nu este obligată să dea un răspuns detaliat la fiecare argument înaintat de justiţiabil. Totuşi, dacă o observaţie era esenţială pentru soluţionarea cauzei (în situaţia în care ar fi fost acceptată de către tribunal) şi a fost prezentată de părţi întru susţinerea poziţiei lor, atunci tribunalul trebuia să o trateze în mod distinct în hotărârea judecătorească” (Hiro Balani vs Spania, nr. 1021/2001 din 28.03.2003).

Din considerentele menționate supra și având în vedere faptul că, cererea de tragere la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL ”Olinec” în persoana administratorului ***** înaintată de către lichidatorul Cuculescu Corneliu este neîntemeiată, instanța de insolvabilitate ajunge la concluzia de a respinge cererea.

Urmare a celor constatate și în conform art. 5 alin. (5) lit. f) și art. 248 al Legii insolvabilității, conducându-se de prevederile art. 238-241 CPC, instanța de insolvabilitate,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge cererea lichidatorului SRL ”Olinec” în procedura falimentului simplificat, Cuculescu Corneliu privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului în persoana pârâtului *****, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este executorie din momentul pronunţării, însă poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile.

Președintele ședinței,
judecătorul /semnătura/ Guțan Vitalie

Copia corespunde originalului
Judecătorul Guțan Vitalie